

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 1. veljače 2009.

Eutanazija je lani odgovor na trpljenje

Draga braćo i sestre!

Ove godine, na nedjeljnim slavljinama, liturgija nam predlaže meditirati nad tekstovima iz Evanđelja svetog Marka, čija je jedinstvena karakteristika takozvana „mesijanska tajna“, to jest da Isus ne eli da za sada itko osim uske skupine učenika zna da je on Krist, Sin Boji. On tako u više navrata opominje kako apostole, tako i bolesne koje ozdravlja da nikome ne otkrivaju njegov identitet. Na primjer, evanđeoski ulomak ove nedjelje (Mk 1,21-28) izvješćuje o čovjeku opsjednutom zloduhom, koji iznenada počne urlati: „Što ti imaš s nama, Isuse Nazarećanine? Došao si da nas uništiš? Znam tko si: Svetac Boji“. A Isus mu zaprijeti: „Umukni i izađi iz njega“. I odmah, bilježi evanđelist, zao duh, uz zaglušujuće urlike, iziđe iz toga čovjeka. Isus ne izgoni zloduhe iz osoba, izbavljajući ih iz najgorega ropstva, već priječi samim zlodusima da otkriju tko je on. I insistira na toj „tajni“ jer je u igri uspjeh samog njegovo poslanja, o kojem ovisi naše spasenje. Zna naime da će, da bi oslobodio čovječanstvo od vlasti grijeha, morati biti rtvovan na kriju kao pravi pashalni Jaganjac. Đavao ga, pak, pokušava ga od toga odvratiti i nagovoriti ga da postupi prema ljudskoj logici i bude moćni i uspješni Mesija. Kristov kri bit će đavlova propast i to je razlog zbog kojeg Isus ne prestaje učiti svoje učenike da će prije no što će ući u svoju slavu morati mnogo trpjeti, biti odbačen, osuđen i raspet (usp. Lk 24,26), budući je trpljenje sastavni dio njegova poslanja.

Isus trpi i umire na kriju iz ljubavi. Na taj način, ako se dobro pogleda, dao je smisao našem trpljenju, smisao koji su mnogi muškarci i ene kroz povijest shvatili i ostvarili u vlastitom ivotu, tako da su i sred gorčina tjelesnih i duhovnih kušnji osjećali nepomućeni mir. Upravo je „snaga ivota u trpljenju“ tema koju su talijanski biskupi izabrali za uobičajenu poruku povodom današnjeg Dana ivota. Od srca se pridruujem njihovim riječima, u kojima se osjeća ljubav pastirâ prema puku, i hrabrost naviještanja istine, odvanost da se jasno, primjerice, kae da je eutanazija lani odgovor na

dramu trpljenja, odgovor koji nije vrijedan čovjeka. Pravi odgovor ne može naime biti da se čovjeka usmrti, koliko god da ta smrt „slatka“ bila, već da se svjedoči ljubav koja pomaže ljudski se uhvatiti u koštac s bolom i agonijom. U jedno budimo sigurni: nijedna suza, ni onoga koji trpi, ni onoga koji je uz njega, neće biti izgubljena pred Bogom.

Djevica Marija je čuvala u svom majčinskom srcu tajnu svoga Sina, s njim je podijelila bolni čas muke i raspeća, poduprta nadom u uskrsnuće. Njoj povjeravamo osobe koje trpe i one koji im svakodnevno pomažu, služeći ivotu u svakoj njegovoj fazi: roditelje, zdravstvene djelatnike, svećenike, redovnice, znanstvenike, dragovoljce i mnoge druge. Za sve njih molimo.

Nakon Angelusa:

Sutra ćemo slaviti liturgijski spomen Isusova prikazanja u hramu. Četrdeset dana nakon Isusova rođenja, Marija i Josip su ga povelili u Jeruzalem, dječji se propis Mojsijeva zakona. Svaki je prvorođenac, naime, prema Pismima, pripadao Gospodinu te je bio otkupljen jednom rtvom. U tome se događaju očituje Isusovo posvećenje Bogu Ocu i, vezano uz njega, posvećenje Marije Djevice. Zato je moj ljubljani prethodnik Ivan Pavao II. htio da taj blagdan, na koji mnoge posvećene osobe polaze ili obnavljaju svoje zavjete, postane Dan posvećenog ivota. Stoga ću se sutra popodne, na završetku mise kojom će predsjedati pročelnik Kongregacije za ustanove posvećenog ivota i druge apostolskog ivota, susresti u bazilici sv. Petra s posvećenim muškarcima i ženama prisutnima u Rimu. Pozivam sve da zahvale Gospodinu za dragocjeni dar te braće i sestara, i moliti od njega, po Gospodinu zagovoru, mnoga nova zvanja, u različitosti karizmâ kojima Crkva obiluje.